

skal jeg ikke besvære det ærede Thing med mange Ord; den har saa ofte været for, og den er bleven saa udførlig debatteret, at jeg kun vil gjentage, at den har sin politiske Betænkkelighed — jeg føler Bigtigheden deraf —, den har sin finantsselle Betænkkelighed, og den har nok en Betænkkelighed, som for mig er den første, den nemlig, at vi give denne Toldlov som et Forskud paa en os ubekjendt Handel om en tilkommende Forening med Holsteen og Slesvig. Det er efter mit Begreb et for stort Forskud at give, især naar i det Dørlig, man vil flytte Toldgrændsen for Danmark til et fremmed eller halv fremmed, man kalde det nu hvad man vil, Sted, kort sagt til Elben, Tarriffen er bebyrdet med alle de Feil og alle de Synder, der hvile paa den, og Grændsen er af en saadan Bessaffenhed, at den, som tidligere udtalt af mig og tildeels ogsaa indrømmet af den ærede Finantsminister, vil være overmaade vanskelig at vogte og kun tilstrækkelig vilde kunne vogtes ved Hjælp af saa moderate Toldsatser, at Smugleriet ikke vilde kunne betale sig. Jeg har jo rigtignok hørt den nye Læresætning stillet op her i Thinget, at vi i disse Sager ikke havde Andet at bestille end at sige Ja til det, som Ministeriet udtalte som sin Mening, men jeg kan ikke underskrive denne Lære. Jeg har modtaget min Fuldmagt fra den Valgfreds, der har gjort mig den Ære at sende mig hertil, i den Tro, at jeg skulde stemme efter min Overbeviisning om hvad der var rigtigt; saaledes har jeg forstaaet min Fuldmagt, og paa anden Maade vilde jeg heller ikke have modtaget den. Efter den Udtalelse, som her er steet, og som jeg haaber, jeg har citeret rigtigt, kan det ikke undre mig, at den ærede Finantsminister har gjort os opmærksom paa, at han i disse Sager har en saadan Majoritet, at det vil være baade kedsommeligt og trættende at anføre Grunde for de Lovforslag, han i den Retning bringer ind; jeg skal ikke bidrage Noget til at faae en Gjentagelse af trættende og kedsommelige Forhandlinger.

Finantsministeren: Den ærede Rigsdagsmand siger, at han ikke vil bidrage til, at man skal begynde en Trætte angaaende visse Gjenstande; men til samme Tid kaster han dog, saa godt han formaaer, Handsken

hen til en saadan Trætte. Jeg troer imidlertid, at jeg saa ofte har optaget hans Handsker, at jeg kan fritage det høitærede Thing fra at være Vidne til en ny Duel imellem os, hvad dette Punkt angaaer. Dog er der adskillige af den ærede Rigsdagsmands Udtalelser, som jeg ikke ganske kan lade henstaae. Den ærede Rigsdagsmand meente, at Rigsdagen i 1850 havde forskrevet sig til Regjeringen paa Tro og Love (Hage: Ja!). Det var i Forhold til Slesvig (Ja). Skulde den ærede Rigsdagsmand nu ikke finde, at det, som dengang var rigtigt med Hensyn til Slesvig, og saa nu i 1853 skulde være rigtigt i Forhold til Holsteen? (Hage: Nei!). Ja, saa ligger For skjellen altsaa ikke deri, at man i 1850 skulde have forskrevet sig paa Tro og Love, og nu skulde man ikke forskrive sig paa Tro og Love, men saa ligger For skjellen deri, at hvad man dengang kunde gjøre i Forhold til Slesvig, det kan og bør man ikke gjøre i Forhold til Holsteen. Det er hans Mening. Det er altsaa Pointet i Sagen. Herom tvivler jeg saameget mindre, som den ærede Rigsdagsmand tier. Herved ere vi da komne paa det rigtige Gebeet; thi da see vi, at den virkelige For skjel ikke er at søge deri, at Rigsdagen nu fraskriver sig mere, end den fraskrev sig tidligere, men derimod at søge deri, at visse Medlemmer af det høitærede Thing have en anden Anskuelse med Hensyn til Opfattelsen af Monarchiets Forhold i det Hele end Andre, og navnlig end Thingets nuværende Majoritet. Den ærede Rigsdagsmand tillade mig dog at glæde mig ved „Majoriteten“, saalange jeg har den. Det er dog ganske naturligt, og jeg er fuldkommen overbevist om, at, hvis den ærede Rigsdagsmand var i det Tilfælde, at han vidste, at han samstemmede med Majoriteten i saadanne Spørgsmaal, vilde han ganske bestemt have talt heelt anderledes end nu; saa var han vistnok ikke bleven særdig saasnart, indskrænkende sig til de korte Udtalelser, som han har fremsat imod denne Lov. Det er forresten aldeles konstitutionelt, og det kan man dog vel ikke bebrejde Ministeriet, at det glæder sig ved i disse Sager nu at have en solid Majoritet, som vil bringe disse for hele Landet vigtige Anliggender igjennem. Det er fuld-